

(πίνακας 45)
Γιώργος Καραγιαννάκος

Η γλώσσα του μοιρολογιού

Έχουσι ασκοληθεί πολλοί να βρούσι τίλογου μπορεί
κάποια γυναίκα αγράμματη να γίνετ' ασταμάτητη
χείμαρρος να'ναι ποταμός όντιες τη μπνίγει ο καημός
χιλιάδες περιστατικά να λέει μοιρολοϊστά.

Με μια γλώσσα δυνατή πό'χει αφήκει εποχή
σε Έλληνες κι αλλοδαπούς από τους ποιηματικούς
τους στίχους που έπλεκε η κυρά σε μια μεγάλη αρμαδιά
και κάθε της στιχούργημα ήτανε αριστούργημα.

Τούτη η γλώσσα το λοιπό(ν) και που κρατού σα φυλαχτό
λέου δε χρειάζεται σκολειό όντιες τη ντρώει ο καημός
το γιατί όλοι ψάχνουσι και καίονται να μάθουσι
τίλογου βγαίνει όξου στο φως τούτη η ποίηση και πως;

Στα χρόνια τα παλαιϊκά τ' αρχαία τα Ελληνικά
μοιρολοούνα του(ς) νεκρούς με κλάματα και οδυρμούς
κι η τραγωδία μας μιλά πόσο ταιριάζασι καλά
οι Έλληνες τα λόγια τους στα τότε μοιρολόγια τους.

Βέβαια δε θα αρνηθού και την αλήθεια θε να που
τ' είναι σπουδαίο γεγονός γιατί ετότες ο γονιός
δεν έστερνε το φηλυκό να πάει σε κάποιο σκολειό
να μάθει για τα γράμματα των λόγιων συγγράμματα.

Να μάθει ανάγνωση γραφή ήτα μια άλλη εποχή
και δεν εμπόρειε στο χαρτί να γράψει ότι ήθε να πεί
η γλώσσα του μοιρολογιού είναι η γλώσσα του καημού
έτσι το κλάμα της ψυχής και δε ντ' αμφιζβητά κανείς.

Το πένθος μέσα στη γκαρδιά που όξου με λόγια ξεπηδά
ν' αγγίξει ξένους και δικούς, τους φίλους λέου και τους οχτρούς.
ν' αγγίξει τη γκάθε ψυχή που ήθελε παραβρεθεί
στου θάνατου τη συφορά π' ο Χάρος φέρνει με χαρά

Σε όλου(ς) μας είναι γνωστό ότι κρατεί ένα γραφτό
με τ' όνομα του καθενού εργάτη, νη πρωθυπουργού,
κάποιου φτωχού εισπράχτορα, νη κάποιου αυτοκράτορα
και μπαίνει ανενόκλητος ας είναι και απρόσκλητος.